

[Udenrigsministeren.]

ste, at vi ved udenrigsministermøderne tager del hele vejen igennem, og for det andet, at vi er kommet med i de overvejelser og forhandlinger blandt udenrigsministeriernes embedsmænd, hvis resultat i form af arbejdspapirer ligger på de 10 udenrigsministres bord.

Vi har netop for en uge siden deltaget i det første af disse forberedende embedsmandsmøder, og deltagerne fra dansk side fik et levende indtryk af den interesse, hvormed de udenrigspolitiske konsultationer omfattes i denne kreds. Det gjaldt ikke mindst de europæiske spørgsmål, herunder navnlig spørgsmål i forbindelse med konferencen om sikkerhed og samarbejde i Europa. Det er indlysende, at vi på netop sådanne områder vil arbejde aktivt for de synspunkter, som vi her står for.

Skønt det har været sagt ofte, kan der alligevel være grund til på ny at understrege, at der er en meget grundlæggende forskel mellem dette udenrigspolitiske samarbejde og samarbejdet inden for det egentlige EF. Det udenrigspolitiske samarbejde er ikke omfattet af EF-traktaten, men bygger på en selvstændig beslutning, truffet af deltagerlandene, om at konsultere hinanden om alle vigtige udenrigspolitiske spørgsmål. Der er altså på intet punkt tale om, at EF's overnationale beslutningsmyndighed indbefatter dette udenrigspolitiske samarbejde, og der er heller ikke oprettet eller blot tilløb til at oprette særlige overnationale besluttende organer for dette samarbejde. Det udenrigspolitiske samarbejde går så langt, som regeringerne til enhver tid indbyrdes kan blive enige om det, og ikke videre.

Lad mig i denne forbindelse nævne, at der på dette område end ikke findes et administrativt apparat til rådighed for de udenrigspolitiske konsultationer, og det er en mangel. Der er da også planer om uafhængigt af de egentlige EF-institutioner at oprette et sekretariat af en eller anden art med rent administrative og tekniske funktioner. Tanken er at træffe beslutning om oprettelse af et sådant sekretariat på EF-topmødet i oktober.

Med hensyn til forsvars- eller militærpolitikken har den danske regering som bekendt fra begyndelsen gjort opmærksom på, på linje med den tidligere regerings stilling, at

vi ønsker, at drøftelsen af disse spørgsmål foregår i NATO, bl. a. på grund af USAs og Canadas medlemskab. Vi ønsker fra dansk side at markere, at Danmarks militære sikkerhed hviler på den atlantiske organisation, herunder i betydelig grad på USAs og Canadas bidrag til det fælles forsvar. Heraf følger også, at vi ikke ønsker at se et Vesteuropa udvikle sig til en militær supermagt, og vi står heldigvis som bekendt ikke alene med vort ønske om på baggrund heraf at holde forsvarsspørgsmål ude fra samarbejdet. Jeg vil gerne tilføje, at selv de lande, der på dette punkt er af en anden opfattelse end vi, har den samme grundholdning, nemlig at den atlantiske alliance fortsat må være grundlaget for den vestlige verdens forsvar, og at beslutningerne herom træffes i NATO.

Når jeg har gjort disse bemærkninger om grænserne for det udenrigspolitiske samarbejde i EF, er det, fordi debatten om dette spørgsmål undertiden præges af en helt ubegrundet og helt meningsløs frygt for følgerne af Danmarks deltagelse. Mine bemærkninger må derimod ikke tages som udtryk for, at vi ikke helhjertet går ind i disse udenrigspolitiske konsultationer, for det gør vi. Vi gør det, fordi vi herigennem vil få bedre oplysning om holdningerne i de andre deltagerlande, noget, der er af stor værdi for et lille land, men tillige af en anden grund: vi må se i øjnene, at også hvis folkeafstemningens udfald, hvad jeg og de fleste af os ikke håber, afskærer os fra dette europæiske samarbejde, vil vore udenrigspolitiske beslutninger i betydeligt omfang blive præget af den udenrigspolitiske realitet, som det nye udvidede EF vil udgøre. At nægte det er at stikke hovedet i busken.

Vor deltagelse i disse rådslagninger giver os mulighed for at øve indflydelse på den politik, som de vesteuropæiske lande efter vor opfattelse bør føre, ikke mindst i forholdet mellem øst og vest, hvor Europa efter min opfattelse har et ganske særligt ansvar. Vi kan lige så godt gøre os klart, og de fleste af os har ikke svært ved det, at hvad enten vi står inden for eller uden for EF, ændrer det intet ved Danmarks geografiske beliggenhed eller ved Danmarks afhængighed af europæisk udenrigspolitik.

Jeg er overbevist om, at Danmark gennem sin deltagelse i de europæiske konsulta-